

Recensies

De angst blijft in het duet van Lisbeth Gruwez ongedefinieerd, de **sensatie** staat centraal.

Foto Luc Depreitere

We're Pretty Fuckin' Far From Okay

Dans

Lisbeth Gruwez.
3/7 Theater
Bellevue,
Amsterdam.

Fog

Dans

Luís Guerra.
3/7, Stadsschouw-
burg, Amsterdam.

Waar Gruwez vanuit een primair fysieke reactie het lichaam in een vervreemdende staat brengt, bereikt Guerra die toestand van buitenaf.

Haar detaillering, intensiteit en precisie zijn even geweldig als altijd. Toch is het duet over angst dat de Vlaamse choreograaf Lisbeth Gruwez maakte voor zichzelf en Nicolas Vladyslav (een wereldpremière voor Julidans), aanvankelijk voorspelbaar. Gezeten op stoeltjes, ver uiteen, gaan hun 'angstige' bewegingen – omkijken, jezelf klein maken, een afwerende arm – van minimaal en traag onherroepelijk, dat voel je aankomen, steeds meer in de versnelling en verknoping, waardoor ze abstraheren.

Gelukkig gaat de verbeelding daarna los, net als de compositie van Maarten Van Cauwenbergh: een waanzinnige vervorming van zware, gejaagde en stokkende ademhaling. De armen van de dansers raken elkaar lichtjes en dan volgt een stevige omhelzing, elkaar tegelijkertijd wegduwend en zo door kracht een balans creërend. Het is een gevecht om geborgenheid, een gespannen troost, een gedeelde angst.

Ijzersterk is dat er nooit oogcontact is – het is een puur fysiek, schijnbaar intuïtief gebeuren – en dat Gruwez' angst ongedefinieerd blijft; hij kan overal over gaan, de sensatie staat centraal.

Dat angst uiteindelijk een individuele aangelegenheid blijft en altijd latent aanwezig is, zie je in de finale. Extreem versneld en minimalistisch

repetitief ontstaat een invoelbare uitputting. Van mensen die niet meer weten waar ze het zoeken moeten, handen nerveus wrijvend over benen, door haren. De beklemming van angst bereikt hier haar hoogtepunt.

Waar de Vlaamse Gruwez vanuit een primair fysieke reactie het lichaam in een vervreemdende staat brengt, bereikt de Portugees Luís Guerra die toestand door inwerking van buitenaf: hij en drie dansers worden door ideeën over techniek gekneed tot iets wat niets meer met het natuurlijke lichaam te maken heeft.

Eerst schuiven ze tergend langzaam, maar met razendsnelle kleine mechanische beweginkjes, over het toneel naar rechts; net een brokkelige stomme film. Mooi. Dan zijn drie van hen verborgen in een respectievelijk rood, blauw en groen kostuum en staan ze zo goed als stil; de drie primaire kleuren die, additief gemengd, belangrijk zijn bij beeldschermtechnologie en samen wit vormen. Saai.

Tot slot gaan ze inderdaad op in het niets van een zilveren scherm en zien we vier gemaniëreed lachende, half-naakte arlecchino's; het geconstrueerde, onechte beeld dat uit al die voorgaande techniek ontstaat? Hier raak je het spoor behoorlijk bijster en slaat de irritatie toe over een te bedacht concept, dat choreografisch bovendien als een nachtkaaars is uitgegaan.

Mirjam van der Linden

69 positions is een speels mengsel van protest en performance, vlees en verlangen, genot en gemeenschap.

Foto Iris Janke

69 Positions

Dans

Mette Ingvarsten,
2/7, Stadsschouw-
burg Amsterdam.

#Losmicrófonos

Dans

Guillem Mont de
Palol en Jorge
Dutor.
2/7, Melkweg,
Amsterdam.

Until Our Hearts Stop

Dans

Meg Stuart/Dama-
ged Goods en
Münchner
Kammerspiele.
2/7, Stadsschouw-
burg Amsterdam.

Sommige performers in *Until our hearts stop* kregen geen genoeg van billenkoekspelletjes en hunkerende lichaamsjacht.

Populaire cultuur en naakte lichamen lijken de pijlers onder de 26ste editie van Julidans. In elk geval afgelopen weekend.

In *Until Our Hearts Stop* gingen zes performers van Meg Stuarts Damaged Goods volledig uit hun dak en hun kleren, op een veel te lange, ongepolijste samenkomst van klierende en klevende lijven – ze maakten er vooral hún feestje van.

Gelukkig was daar de slimme en innemende Deense Mette Ingvarsten, die tijdens *69 positions* twee uur lang haar toehoorders meenam op een goed gedocumenteerde reis door de geschiedenis van 'de seksualiteit in de publieke sfeer': zo droog en studieuze als dit klinkt, zo interessant, intiem en onbevungen was haar verhelderende performance, voor drie kwart gehouden in haar blote kostuum.

Ingvarsten maakte een afwisselende tijdreis langs woest emanciperende, politieke performances uit de jaren zestig (zoals van de Amerikaanse lichaamskunstenaar Carolee Schneemann) naar moderne experimenten met het lichamelijke verlangen (zoals in het boek *Testo Junkie* over excessief gebruik van testosteron).

Ze verleide toeschouwers mee te doen met een hilarisch multiplicerend orgasmekoor en zich in te leven in reconstructies van klassieke bodyperformances, waaronder eigen reflecterend werk, vol subtiele en veelzeggende

spiercontracties. Een speels mengsel van protest en performance, vlees en verlangen, genot en gemeenschap.

De Belgisch-Amerikaanse choreografe Meg Stuart, een grote festival-lievelling, had veel van Ingvarsten kunnen leren, bijvoorbeeld hoe je 'dicht op de huid zitten' ook anders kunt vertalen dan in over elkaar kruipende en tegen elkaar botsende lichamen. Sommige performers in *Until Our Hearts Stop* kregen geen genoeg van billenkoekspelletjes en hunkerende lichaamsjacht, in het ruime lounge-decor (met zitbank en spiegelvloer te midden van violette vloerbedekking). De drie muzikanten staken ondertussen maar eens een sigaretje op. Alleen acteur Kristof Van Boven daagde het publiek echt uit met een solo vol kneedbare klei en geïmproviseerd cynisme.

Guillem Mont de Palol en Jorge Dutor maakten in *#Losmicrófonos* een ritmisch woordspel van wereldberoemde artiestennamen en songtitels uit het collectieve geheugen, door slechts met klank en klemtoon te spelen ('Whitney, Kurt, Kylie, Cher, Shakira'). De twee Spanjaarden, geboekt als nieuwe lichting in Julidans Next, bleken iets te dol op hun populaire citatenspel, sober verbeeld zonder omlijsting; ze vergaten er meer van te maken dan een vermakelijk spelletje.

Annette Embrechts